1. NGOẠI. KHU RỪNG. ĐÊM

Trời đêm, mưa rơi đều, thấm đẫm cả khu rừng. Những giọt nước lăn qua tán lá, chảy xuống mặt đất ướt nhẹp, tạo thành những vũng bùn lầy lội. Cảnh vật mờ ảo, ánh sáng yếu ớt từ những ngọn đuốc xa xa chỉ còn là những đốm lập lòe mờ dần dưới làn mưa lất phất.

Giữa cơn mưa, một CẬU BÉ HOANG DÃ khoảng 10 tuổi, cơ thể trần truồng, gầy guộc, làn da xanh xao lấm lem bùn đất, đang chạy bằng cả tay và chân. Nước mưa trượt xuống làn da của cậu, hòa cùng những vết bùn dính đầy tay chân. Hơi thở cậu dồn dập, hoảng loạn, đôi chân trần dẫm mạnh xuống mặt đất trơn trượt, bắn tung bùn lên phía sau. Cậu lao qua các bụi cây, cố gắng thoát khỏi tiếng chó săn đang tiến gần.

Phía sau cậu, ánh sáng từ những ngọn đuốc nhỏ lấp lánh, chập chờn trong làn mưa. Mưa không quá lớn để dập tắt đuốc, nhưng đủ làm ánh sáng yếu đi, nhấp nháy theo từng cơn gió thổi. Tiếng chó sủa ầm ĩ, rít vang trong không gian mờ mịt. Những người săn đuổi, với khuôn mặt hằn sâu sự kiên nhẫn, tiến nhanh về phía trước, ánh đuốc lập lòe phản chiếu lên những vũng nước dưới chân.

Cậu bé ngoái nhìn lại, đôi mắt hoảng hốt. Nhìn thấy ánh đuốc và những bóng đen đang tiến sát, cậu càng chạy nhanh hơn, nhưng đôi chân trần lấm bùn trơn trượt khiến cậu mất thăng bằng. Cậu gần như ngã, nhưng kịp lấy lại thăng bằng, tiếp tục băng qua những cây bụi trong cơn mưa.

Đột ngột, từ bóng tối của khu rừng, một đàn sói xuất hiện. Chúng bước ra lặng lẽ giữa màn mưa, bộ lông ướt sũng, đôi mắt sáng rực trong bóng tối. Dẫn đầu đàn là một con sói lớn, bộ lông xám bạc giờ đã thấm đẫm nước mưa, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía cậu bé và những kẻ săn đuổi. Con sói đầu đàn đứng chắn trước cậu bé, gầm lên một tiếng đầy uy lực, tiếng gầm vang vọng giữa khu rừng đêm.

Đàn sói nhanh chóng bao vây quanh cậu bé. Chúng nhe nanh, rít lên đầy đe dọa, đôi mắt chằm chằm về phía những kẻ đang tiến tới.

Cậu bé ngồi thụp xuống, mưa hắt vào mặt, không quá mạnh nhưng đủ khiến cơ thể cậu lạnh toát, đôi mắt hoảng loạn nhưng ngập tràn sự tin tưởng nhìn con sói đầu đàn.

Một tiếng súng đột ngột vang lên, chói tai và xé tan màn mưa. Con sói đầu đàn khựng lại, chân trước của nó trúng đạn. Máu từ vết thương hòa lẫn với nước mưa, nhỏ xuống nền đất lầy lội. Nó rên lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn không lùi bước, cố gắng đứng vững, đôi mắt sắc lạnh không hề rời khỏi những kẻ săn đuổi.

Cậu bé hét lên không thành tiếng, giãy giụa trong vô vọng khi những kẻ săn đuổi đã đến quá gần. Họ quăng lưới về phía cậu. Chiếc lưới ướt sũng phủ kín lên cơ thể trần truồng của cậu bé. Cậu vùng vẫy, cào xé nhưng không thoát được.

Những bàn tay thô bạo của con người kéo cậu bé lên, lôi cậu khỏi mặt đất, mặc kệ những tiếng giãy giụa tuyệt vọng.

Con sói đầu đàn, dù bị thương, vẫn cố gắng đứng dậy, đôi mắt đầy phẫn nộ dõi theo khi cậu bé bị kéo đi xa. Nhưng chân nó yếu dần, không còn đủ sức để đuổi theo. Nó khuỵu xuống trong cơn đau, mưa rả rích trút xuống không ngừng, át đi cả tiếng thở nặng nhọc của nó.

Những kẻ săn đuổi kéo cậu bé ra xa dần, bước chân bì bõm trong bùn lầy, ánh đuốc dần mờ nhạt trong màn mưa mỏng. Đàn sói còn lại đứng yên, ánh mắt dõi theo, nhưng không thể làm gì hơn. Khu rừng trở lại sự im lặng tăm tối, chỉ còn tiếng mưa rơi lách tách trên những tán lá, và nền đất lầy lội bên dưới.

2. NGOẠI. ĐƯỜNG NÔNG THÔN. CHIỀU

Một chiếc xe hơi cổ điển với lớp sơn bạc hơi phai màu đang di chuyển trên con đường nông thôn vắng vẻ. Bên ngoài, những hàng cây xanh trải dài, thỉnh thoảng có vài ngôi nhà gỗ nhỏ nằm rải rác. Trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi qua cửa kính.

Chiếc xe đi băng băng trên đường, cuối cùng dừng lại trước một ngôi nhà kho đứng cô độc bên rìa cánh đồng, vẻ ngoài cũ kỹ và bạc màu. Mái ngói đỏ đã ngả màu, có vài chỗ vỡ lộ ra những thanh gỗ mục nát bên dưới. Các bức tường gỗ xám xịt, bong tróc từng lớp sơn mỏng, nhiều chỗ bị mục, chằng chịt vết nứt và lỗ thủng nhỏ. Cửa sổ kính mờ đục do bụi và mạng nhện bám chặt, ánh sáng chỉ còn lẻ loi lọt qua một ô nhỏ.

Cửa xe chầm chậm mở ra, BÁC SĨ - một người đàn ông ngoài năm mươi bước xuống. Bộ áo blouse trắng ôm lấy dáng người cao, gầy. Mái tóc ông muối tiêu, gương mặt phảng phất vẻ trầm tư, đôi mắt sắc nhưng dịu dàng, như đã từng chứng kiến không ít thăng trầm.

Trước cửa nhà kho, một tay thợ săn chờ sẵn. Anh ta lặng lẽ bước đến, trao vào tay bác sĩ chùm chìa khóa rồi quay đi.

Bác sĩ đứng đó một lúc, nhìn theo bóng người thợ săn khuất dần. Không gian xung quanh tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ lướt qua. Ông chậm rãi tiến về phía cửa nhà kho, cẩn trọng tra chìa vào ổ khóa sắt cũ kỹ. Tiếng “cạch” vang lên, lạnh lùng phá vỡ sự tĩnh mịch. Cánh cửa sắt nặng nề bật mở, rít lên từng tiếng cọt kẹt, như chưa từng được mở trong thời gian dài.

3. NỘI. NHÀ KHO CŨ. CHIỀU

Bên trong là bóng tối dày đặc. Một chút ánh sáng từ bên ngoài len lỏi vào cửa sổ, vừa đủ soi rõ một góc nhà kho, nơi một chiếc lồng sắt đơn độc nằm lặng lẽ.

Trong chiếc lồng, một cậu bé co ro ngồi, ánh mắt nhìn ra, cảnh giác và kiên định. Dáng vẻ cậu bé mệt mỏi, hằn rõ dấu vết của một đêm dài không chợp mắt, nhưng cơ thể vẫn căng lên, đầy đề phòng. Một tiếng gừ khẽ phát ra từ sâu trong họng cậu, như để giữ khoảng cách.

Bác sĩ đứng yên ở ngưỡng cửa, ánh mắt bình thản quan sát. Trong ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt cậu bé ánh lên nỗi sợ hãi, nhưng cũng không kém phần kiên cường. Cơ thể cậu hơi thu lại, tạo thành một vòng tròn tự bảo vệ trong chiếc lồng sắt lạnh lẽo, không buông lỏng dù chỉ một giây. Bác sĩ tiến lại gần cậu bé, từ tốn nâng tay lên, lòng bàn tay mở rộng, cho thấy ông không có ý xâm phạm hay gây hại.

Đứa trẻ ngồi trong lồng nhìn ông đầy hoài nghi, đôi mắt cảnh giác không rời. Để tạo cảm giác an toàn, bác sĩ giữ khoảng cách vừa đủ, tránh làm cậu bé hoảng loạn thêm.

Ông cúi người xuống, lặng lẽ lấy từ túi ra một ít thức ăn và chai nước nhỏ, nhưng ngay lập tức dừng lại, nhận ra rằng một chai nước có thể quá xa lạ với cậu bé. Thay vào đó, bác sĩ chọn một chiếc bát nhỏ, rót nước vào, rồi đặt cả bát nước và thức ăn cách lồng vài bước chân. Khi xong, bác sĩ lùi lại, đứng yên ở khoảng cách đủ an toàn, ánh mắt không rời khỏi cậu bé, chờ đợi xem liệu cậu có dám đến gần thức ăn và nước hay không. Không gian im lặng, chỉ còn tiếng thở của cậu bé và nhịp tim bình tĩnh của bác sĩ, người kiên nhẫn quan sát mọi cử chỉ nhỏ nhất. Cậu bé vẫn ngồi co ro, dõi ánh mắt nghi ngại về phía bác sĩ và đồ ăn thức uống.

Trong bóng tối ẩm mốc của nhà kho, bác sĩ liếc nhìn quanh một lượt rồi nhận thấy một chiếc bàn và ghế gỗ cũ kỹ nằm khuất trong góc. Ông bước tới, kéo chúng ra giữa phòng, bàn tay chậm rãi phủi sạch lớp bụi dày bám trên mặt bàn và ghế. Sau đó, ông lấy từ túi một chiếc đèn dầu nhỏ, thận trọng châm lửa. Ánh sáng vàng yếu ớt tỏa ra từ ngọn đèn, chập chờn soi khuôn mặt mệt mỏi của bác sĩ sau hành trình dài. Ông lôi một cuốn sổ ra khỏi túi, bắt đầu quan sát thể trạng cậu bé rồi ghi chép, sau đó vô tình thiếp đi.

4. NỘI. NHÀ KHO CŨ. TỐI

Khi tỉnh dậy, ông thấy cậu bé đã ăn hết thức ăn được đặt bên cạnh và đang ngồi liếm vết xước trên tay, một hành động tự nhiên của loài hoang dã. Bác sĩ thở dài, lấy băng gạc và thuốc từ túi rồi tiến đến gần.

Ban đầu, cậu bé thu người lại, đôi mắt cảnh giác, gầm gừ như để tự vệ. Bác sĩ chậm rãi đưa tay ra, giữ khoảng cách, cho cậu bé thời gian quen với sự hiện diện của mình. Sau một lúc, nhận thấy

bác sĩ không có ý định gây hại, cậu bé dần thả lỏng.

Bác sĩ bắt đầu xử lý vết thương, động tác nhẹ nhàng và cẩn thận, quấn từng vòng băng gạc lên các vết xước trên da cậu.

Sau khi hoàn tất, bác sĩ lùi lại một chút, đưa mắt quan sát, ánh mắt đầy quan tâm và sự trấn an. Cậu bé nhìn ông, không còn vẻ cảnh giác ban đầu. Bác sĩ đứng dậy, giơ tay ra, động tác chậm rãi, hướng về phía cậu bé.

Cậu nhìn lên, ánh mắt ngơ ngác nhưng dần nhích người theo, chân chậm chạp đẩy cơ thể đứng lên. Thân hình loạng choạng, đôi chân mảnh khảnh run nhẹ trên nền nhà, từng bước đầu chập chững. Bác sĩ đặt tay lên vai cậu bé, giữ vững. Ông nhấc một chân lên, đặt xuống chắc chắn, rồi bước tiếp. Cậu bé quan sát, đôi mắt bám chặt từng chuyển động.

Chân cậu khẽ nhấc, từng chút, rồi đặt xuống, không vững nhưng chậm chạp làm theo. Bác sĩ không buông tay, đôi mắt theo sát cử động của cậu. Cậu bước, từng bước ngắn và chậm, cơ thể dần ổn định. Tay bác sĩ vẫn trên vai, giữ thăng bằng, giúp cậu bước thêm một lần nữa. Cậu tiếp tục, đôi chân nhỏ bé bắt đầu theo nhịp, chuyển động đều đặn trong không gian tĩnh lặng.

5. NỘI. NHÀ KHO CŨ. CHIỀU

Cậu bé ngồi trên chiếc ghế đối diện bác sĩ, trong bộ quần áo mới mà ban đầu có vẻ lạ lẫm với cậu. Lớp vải bao quanh khiến cậu cựa quậy không yên, bàn tay nhỏ chạm nhẹ vào tay áo, cảm nhận chất liệu mềm mại, khác hẳn làn da trần của mình trước đây.

Trên bàn, một bát thức ăn và một chiếc thìa được đặt trước mặt cậu bé. Cậu nhìn xuống bát, rồi đưa mắt nhìn sang bác sĩ, ánh mắt như dò hỏi, chưa quen với cảnh ngồi ăn chung và đồ dùng mới này. Bác sĩ cầm thìa, múc một ít thức ăn làm mẫu, chậm rãi đưa lên miệng.

Cậu bé dõi theo động tác ấy, đôi mắt chăm chú. Bác sĩ đưa chiếc thìa về phía cậu, chờ đợi. Ban đầu, cậu bé vươn tay định dùng tay không, theo thói quen, nhưng bác sĩ nhẹ nhàng đưa tay cậu trở lại với chiếc thìa.

Tay cậu bé vụng về nhấc thìa lên, thức ăn rơi vãi khi cậu cố đưa thìa đến miệng. Bác sĩ kiên nhẫn, chỉnh lại cách cậu cầm thìa từng chút một. Từng thìa một, cậu bé bắt đầu quen dần với động tác, chậm chạp và vụng về đưa thức ăn vào miệng. Sau vài lần, bác sĩ mỉm cười, lấy chiếc khăn nhẹ nhàng lau miệng cho cậu bé.

6. NGOẠI. ĐƯỜNG NÔNG THÔN. SÁNG

Ánh nắng ban mai xuyên qua hàng cây, phủ một lớp sáng dịu lên con đường nông thôn vắng vẻ. Chiếc xe hơi cổ điển với lớp sơn bạc nhạt màu di chuyển đều đặn, bánh xe nhẹ lăn qua những đoạn đường nhấp nhô, hai bên là cánh đồng trải dài xanh mướt.

Trong xe, bác sĩ lái xe với vẻ thư thái. Phía ghế sau, một thùng carton lớn chứa đầy đồ chơi trẻ em: một bóng nhựa tròn nhiều màu, một khối rubik, một tập giấy tô màu và một chiếc kèn harmonica bằng gỗ. Khi xe chuyển động, những món đồ chơi lăn nhẹ, va vào nhau tạo nên tiếng lách cách.

Trên đường trở về, bác sĩ bật radio. Tiếng nhạc nhẹ vang lên trong không gian xe yên tĩnh, hòa cùng tiếng động cơ đều đặn, đưa chiếc xe tiếp tục tiến về phía trước, hướng về ngôi nhà kho cũ .

7. NỘI. NHÀ KHO CŨ. SÁNG

Bác sĩ bước vào nhà kho, trên tay ôm một thùng đồ chơi. Ánh sáng mờ nhạt chiếu qua khe hở của mái ngói cũ, phản chiếu trên lớp bụi mỏng phủ đầy mặt đất. Ở góc nhà, cậu bé đang đứng im, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ nhỏ. Khung cảnh bên ngoài là những bụi cây lưa thưa, rừng cây thấp thoáng ở xa, dưới bầu trời xám.

Bác sĩ đặt thùng đồ chơi xuống đất, lặng lẽ quan sát cậu bé. Sau đó, ông từ tốn lấy từng món đồ ra khỏi hộp: một quả bóng xanh đỏ, khối rubik, tập giấy tô màu các con vật, rồi bộ xếp gỗ với những thanh màu sắc. Ông ngừng lại, nhẹ nhàng gọi cậu bé quay lại nhìn.

Cậu liếc về phía bác sĩ, bước đến xem từng món nhưng không biểu hiện sự quan tâm. Cậu bé đứng nhìn một lát rồi quay người, dợm bước trở về phía cửa sổ. Bất chợt, cậu bé khựng lại. Trong hộp, một chiếc harmonica nhỏ nhắn có vân gỗ sáng màu nằm lẫn giữa những món đồ chơi còn lại. Những vân gỗ nổi bật, tương tự như thân cây trong khu rừng cậu từng quen thuộc.

Bác sĩ quan sát thấy sự chú ý đặc biệt của cậu bé, bèn cầm lấy chiếc harmonica, từ từ đưa lên miệng và thổi nhẹ, tạo thành những âm thanh ngắn và đều đặn. Cậu bé nhìn theo, không rời mắt. Thấy vậy, bác sĩ đặt chiếc harmonica vào tay cậu, chỉ dẫn cách đặt môi, điều chỉnh lực thổi.

Cậu bé thử đưa harmonica lên miệng, thổi một cách tự nhiên. Âm thanh vang lên đều và chuẩn xác ngay lần đầu tiên. Bác sĩ hơi ngạc nhiên, ánh mắt nhìn cậu đầy chú ý.

Không gian nhà kho chìm trong tiếng harmonica trầm bổng, và bác sĩ lặng lẽ quan sát từng cử chỉ tự nhiên và thành thạo của cậu,

nhận ra khả năng đặc biệt cậu có thể đang sở hữu.

8. NỘI. NHÀ KHO CŨ. CHIỀU

Bác sĩ bước vào nhà kho, hơi thở gấp gáp như vừa trở về từ một chuyến đi xa. Trên tay ông ôm một chiếc hộp gỗ lớn. Đặt chiếc hộp lên bàn, ông cẩn thận mở nắp, bên trong lộ ra một chiếc đàn organ nhỏ bằng gỗ sồi, gọn và vừa tầm cho trẻ em.

Ở góc phòng, cậu bé đang ngồi bên cửa sổ, thổi những giai điệu ngẫu nhiên bằng chiếc harmonica. Thấy bác sĩ trở về, cậu vội vàng chạy lại, đôi mắt mở to nhìn chiếc đàn organ lạ lẫm. Bác sĩ lặng lẽ lùi lại, ra hiệu cho cậu bé tiến gần hơn.

Cậu đặt tay lên các phím đàn, đôi mắt chăm chú nhìn từng phím đen trắng. Ngón tay cậu nhẹ lướt qua từng phím, thử âm thanh ngắn gọn để làm quen. Sau vài lần thử, cậu dần ghi nhớ các nốt, rồi bất ngờ bắt đầu chơi một giai điệu ngẫu hứng, âm thanh vang đều đặn và liền mạch.

Bác sĩ đứng im, ánh mắt kinh ngạc dõi theo từng động tác của cậu bé. Khi giai điệu kết thúc, ông quay người bước nhanh tới bàn làm việc, nhấc ống nghe của chiếc điện thoại bàn lên và quay số. Khi kết thúc cuộc gọi, ông nở một nụ cười rạng rỡ.

9. NỘI. NHÀ KHO CŨ. SÁNG

Tia nắng sớm xuyên qua ô cửa, rọi vào căn phòng cũ kỹ. Bác sĩ đứng sau cậu bé, cầm kéo cắt từng nhát đều đặn, mái tóc dài và rối của cậu dần được tỉa gọn lại. Tóc vụn rơi xuống nền nhà, tạo thành lớp bụi nhẹ bên chân ghế.

Khi cắt xong, bác sĩ giúp cậu mặc vào bộ quần áo mới, sơ mi trắng và chiếc quần âu sẫm màu vừa vặn. Ông chậm rãi cài từng cúc áo, gấp nếp áo cho phẳng phiu, rồi quay lại mở chiếc vali nhỏ, cẩn thận gấp từng món đồ của cậu vào bên trong.

Sau khi mọi thứ đã được sắp xếp, bác sĩ nhìn quanh một lượt, rồi nắm tay cậu bé, dẫn ra ngoài. Cậu bé ngoan ngoãn bước theo, ánh mắt ngơ ngác nhìn không gian quanh mình. Bác sĩ mở cửa xe, nhẹ nhàng đỡ cậu bé lên ghế rồi đóng cửa lại, sau đó quay vào ghế lái, khởi động xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh, rời xa nhà kho trong buổi sớm yên tĩnh.

10. NGOẠI. ĐƯỜNG NÔNG THÔN. CHIỀU

Chiếc xe cổ điển lướt trên con đường nông thôn vắng vẻ, lá cây bắt đầu chuyển vàng theo mùa. Ánh sáng chiều xuyên qua các tán cây, tạo thành những vệt sáng nhẹ trên mặt đường. Tiếng chim hót

vọng lại từ các bụi cây ven đường, hòa cùng âm thanh lách cách của bánh xe.

Ở ghế sau, cậu bé ngồi im lặng, tay cầm một cây bút chì màu đỏ, chăm chú tô màu cho những quả táo trên tờ giấy. Trên tờ giấy là cảnh rừng, những thân cây cao vút, những chú chim bay lượn giữa không trung.

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên, cắt ngang không gian yên tĩnh. Tiếng nổ phá tan sự bình lặng, làm không khí như trở nên nặng nề hơn. Tiếng chim hót giờ im bặt - những người thợ săn dân làng sống gần đó đang săn bắn chúng. Cậu bé sững sờ, người run bần bật, bỗng chốc những ký ức đen tối ùa về.

Tờ giấy vẽ khu rừng bị cậu tô thành màu đỏ máu, vò nát.

11. NỘI. LỮ ĐIẾM. TỐI

Cậu bé và bác sĩ vào lữ điếm, chọn một căn phòng đơn giản. Trong phòng, bác sĩ thay đồ, chuẩn bị nghỉ ngơi để sáng mai tiếp tục lên đường về thành phố, còn cậu bé thì ngồi im lặng bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm. Mặc dù đêm đã khuya, cậu bé không ngủ, cứ nhìn mãi ra ngoài như đang suy nghĩ điều gì.

Bác sĩ sau một lúc nằm xuống, nhắm mắt, dần chìm vào giấc ngủ. Cậu bé ngồi yên một lúc, rồi lặng lẽ đứng dậy lục lọi quanh phòng. Cuối cùng, cậu đi tới chiếc áo khoác của bác sĩ, tìm được trong túi áo ra một khẩu súng. Cậu nắm chặt khẩu súng trong tay, bước lại gần giường nơi bác sĩ đang ngủ.

Bác sĩ không hề hay biết gì cho đến khi cậu bé dí súng vào người ông. Cậu bé gầm gừ, ánh mắt giận dữ đầy đe dọa. Bác sĩ giật mình, mở mắt ra, cảm nhận được súng lạnh lẽo ngay trước người mình. Cậu ra hiệu yêu cầu bác sĩ phải đứng dậy. Bác sĩ chậm rãi ngồi dậy, rồi theo cậu bé ra ngoài.

Cậu bé dẫn bác sĩ qua hành lang, ra tới ngoài sân. Khi đến gần chiếc xe, cậu bé chỉ tay vào ghế lái, yêu cầu bác sĩ lên xe. Bác sĩ không dám phản kháng, chỉ đành im lặng làm theo. Cậu bé leo lên ghế trước cạnh bác sĩ, mắt nhìn chăm chú vào ông, khẩu súng vẫn giữ chặt trong tay.

Khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh, cậu bé bỗng chỉ tay về phía đường ngược lại. Ánh mắt cậu vẫn lạnh lùng, không có chút cảm xúc. Cậu yêu cầu bác sĩ quay xe, đi theo con đường mòn dẫn vào rừng, nơi mà trước đó bác sĩ đã đưa cậu đi. Bác sĩ nhìn cậu bé qua gương chiếu hậu, rồi không nói lời nào, từ từ quay xe theo sự chỉ dẫn của cậu.

Tiếng bánh xe lạo xạo trên con đường vắng, chiếc xe lướt qua những tán cây thưa thớt. Cậu bé ngồi yên lặng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi bác sĩ lái xe im lặng, chỉ có tiếng động cơ đều đều vang lên.

12. NGOẠI. KHU RỪNG. TỐI

Khi chiếc xe dừng lại gần hang sói, bác sĩ sững sờ, ánh mắt đờ đẫn, nhìn về phía những đám cây rừng rậm rạp trước mặt. Cậu bé không nói gì, chỉ lặng lẽ bước xuống xe. Những con sói từ trong bóng tối của khu rừng chậm rãi tiến ra, mắt chúng sáng rực như những ngọn lửa nhỏ trong đêm.

Cậu bé nhìn chúng, rồi bước về phía chúng với một vẻ tự nhiên, không chút sợ hãi. Vài con sói tiến lại gần, dụi đầu vào người cậu, ngửi ngửi như thể nhận ra cậu từ lâu lắm rồi. Cậu bé cúi xuống, vươn tay ôm lấy chúng, những con sói cọ sát vào người cậu, chúng như mừng rỡ khi thấy cậu.

Sau một lát, chúng quay lưng, lũ sói lần lượt dẫn cậu vào trong hang. Cậu bé đi theo, bước qua những tảng đá lớn, rồi dừng lại khi đến một góc sâu trong hang. Con sói đầu đàn nằm đó, thân thể khổng lồ của nó thở dồn dập, đôi mắt đỏ ngầu căng thẳng. Đầu gối của con sói bị thương nặng, vết thương cũ do thợ săn bắn đã bị nhiễm trùng. Cậu bé nhìn nó, sắc mặt nghiêm trọng, biết rằng nếu không chữa trị kịp thời, con sói này sẽ không sống nổi.

Cậu bé quay lại, chạy ra ngoài hang, hướng về chiếc xe. Bác sĩ vẫn ngồi trong xe, mắt đăm đăm nhìn ra ngoài như không biết mình đang ở đâu. Cậu bé lại gần, không nói lời nào, chỉ đưa tay ra hiệu bác sĩ xuống xe. Bác sĩ nhìn cậu bé, đôi mắt vẫn ngỡ ngàng, nhưng cuối cùng ông cũng ra khỏi xe, bước theo cậu.

Khi cả hai đến gần hang, những con sói ngay lập tức trở nên cảnh giác. Chúng gầm gừ, mắt đỏ rực, lộ rõ sự đe dọa. Những con sói không dễ dàng cho phép người lạ vào gần con sói đầu đàn. Bác sĩ đứng im, tay vẫn nắm chặt lấy chiếc túi đựng dụng cụ y tế, cảm giác mơ hồ và sợ hãi bắt đầu lan tỏa trong lòng ông.

Cậu bé, không một chút lo lắng, tiến lại gần đàn sói dùng những cử chỉ, âm thanh quen thuộc mà chỉ có chúng mới hiểu. Những con sói lắng nghe, đầu ngẩng lên, đôi mắt theo dõi cậu bé. Chúng dần dần hạ gầm gừ, chấp nhận sự hiện diện của bác sĩ. Một lúc sau, con sói đầu đàn, vẫn đang vật lộn với cơn đau, đưa mắt nhìn bác sĩ như thể đã hiểu được ý định của cậu bé.

Cậu bé quay lại, ra hiệu cho bác sĩ tiến vào gần con sói. Bác sĩ hơi lưỡng lự nhưng cuối cùng bước lại. Cậu bé nhìn con sói đầu đàn một lần nữa, sau đó ra hiệu cho bác sĩ bắt đầu công việc. Dù đôi tay bác sĩ có chút run rẩy, nhưng ông hiểu rằng đây là cơ hội duy nhất để cứu sống con sói.

Cậu bé đứng bên cạnh, ánh mắt không rời khỏi bác sĩ, như thể cậu đang giám sát từng động tác. Những con sói khác vẫn đứng quanh đó, đôi mắt sáng rực, nhưng chúng không cản trở, chỉ im lặng quan sát.

Với sự giúp đỡ của cậu bé, bác sĩ bắt đầu xử lý vết thương. Những con sói im lặng, không tấn công, nhưng sự căng thẳng trong không khí vẫn không thể tránh khỏi.

13. NỘI. HANG SÓI. TỐI

Bác sĩ đứng dậy, thở dài một hơi, mệt mỏi nhìn con sói đầu đàn, đôi tay vẫn còn dính máu. Ca phẫu thuật đã thành công, nhưng vết thương của con sói không thể lành ngay lập tức. Nó sẽ cần thời gian và sự chăm sóc thêm. Bác sĩ biết vậy, nhưng ông không thể ở lại lâu hơn. Ông quay lại nhìn cậu bé, tay vẫn chưa buông dao mổ, ánh mắt dịu dàng nhưng có chút thúc giục.

Bác sĩ bước lại gần cậu bé, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cậu, khẽ nói không lời, ý muốn bảo cậu trở lại xe. Cậu bé không nhìn ông, ánh mắt vẫn dán chặt vào con sói, đôi tay siết chặt lông của nó như một lời hứa không rời xa. Bác sĩ nhìn cậu bé một lúc lâu, rồi lại nhẹ nhàng vỗ vai, như thể muốn kéo cậu bé ra khỏi thế giới này, nhưng cậu vẫn không chịu rời đi.

Bác sĩ thở dài lần nữa, rồi quyết định không nói thêm gì nữa. Ông lấy chiếc harmonica ra từ túi áo, đặt vào lòng bàn tay cậu rồi quay lưng bước ra khỏi hang.

Khi ông đã ra đến cửa hang, một tiếng bước chân vội vã vang lên từ sau lưng. Cậu bé chạy ra, tay cầm một miếng thịt lợn rừng đưa cho bác sĩ. Ông ôm chầm lấy cậu bé một lúc, rồi nhận lấy miếng thịt và đi về xe.

Cậu bé vẫn đứng nhìn theo cho đến khi ông đi khuất hẳn.

14. NỘI. NHÀ KHO CŨ. TỐI

Bác sĩ ngồi một mình ở bàn ăn trong căn nhà kho cũ. Trên bàn, miếng thịt cậu bé tặng đã được chế biến thành món ăn đơn giản nhưng thơm ngon. Mùi thơm từ món ăn làm không gian thêm ấm cúng, nhưng bác sĩ không vội ăn.

Ông lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, nơi ánh sáng chiều dần mờ dần qua những tán cây, bóng tối bắt đầu bao phủ.

Không gian yên ắng, chỉ có tiếng harmonica từ xa văng vẳng vào, hòa quyện với gió.